

Arrest

nr. 175 279 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 januari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 april 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.01.2016 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van een geregistreerde samenwoning met Nederlandse onderdaan A. E. (xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx).

Artikel 40bis§2,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.'

Nog overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 2° dient het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te worden bewezen, dit kan op drie manieren. Ofwel door aan te tonen dat zij reeds 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken hebben samengewoond ofwel door aan te tonen dat zij elkaar reeds 2 jaar kennen gedurende dewelke zij intensief contacten onderhielden ofwel door aan te tonen dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, werd een geboortakte en erkenningsakte van een (gemeenschappelijk) Nederlands kind voorgelegd.

Uit het verslag van de politie van Maasmechelen dd 24.03.2016 blijkt echter dat betrokkene niet meer samenwonend is met de Nederlandse partner. Overeenkomstig de verklaringen van de Nederlandse partner is de relatie verbroken. Derhalve kan hier niet gesteld worden dat er van een duurzame en stabiele relatie sprake is.

Ondanks dat er kennelijk nog geen einde werd gesteld aan het geregistreerde partnerschap kan er, bij gebrek aan een gezinsscel, dan ook geen verblijfsrecht meer ontleend worden aan de geregistreerde wettelijke samenwoning. Het feit dat betrokkene een Nederlands kind heeft erkend, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Om alsnog verblijfsrecht te kunnen ontleenen aan het Nederlands kind, zullen de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° zullen moeten worden vervuld. Daartoe werd geen enkel bewijsdocument voorgelegd in het kader van deze aanvraag.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel in samenhang met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het fair play-beginsel, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"* schending van de motiveringsplicht: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

" ... De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte ... Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering ... Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikelen 2 en 3 van de wet) ...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houdend met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoeld wanneer hij stelt dat

de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen ... ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B. S., 12.09.1991:

" ... 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn ... ".

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

" ... De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ... ".

*schending van het beginsel van de fair play

" ... "Fair play" duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht "hem door onoirbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres, door overdreven spoed .... ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,49-50)

*schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

" ... Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht ... ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

*schending van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel

" ... Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen ... ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... ". (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

*schending van artikel 8 EVRM

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, wordt het art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker immers wederrechtelijk uit zijn familie- en gezinsleven en zijn woning wordt gerukt.

Dat verzoeker zijn relatie met de moeder van zijn kind nog maar pas is stukgelopen, doch verzoeker uiteraard wel nog altijd de vader is van hun gemeenschappelijke dochter (..)

Dat verzoeker dan ook zijn raadsman thans heeft opdracht om een procedure voor de Familierechtbank binnen de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, op te starten tegen mevr. A. E. (..) om een verblijfsregeling te bekomen voor zijn kind.

Dat er in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat in elk geval een inmenging op basis van art. 8 EVRM in het privé- en gezinsleven dient in overweging te worden genomen.

Dat het een taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat het gezinsleven niet elders kan plaatsvinden, gelet op het feit dat de minderjarige dochter met de Nederlandse nationaliteit van verzoeker woonachtig is te Maasmechelen.

Dat het gezinsleven dan ook enkel kan plaatsvinden in België.

Dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met het feit dat verzoeker een Nederlands kind heeft in België.

Dat het manifest onredelijk is en in strijd met art. 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel om verzoeker gedwongen van het grondgebied te verwijderen terwijl hij een Nederlands kind heeft."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat er geen samenwoning meer is met de Nederlandse partner zodat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie gelet op het ontbreken van een gezinscel met de Nederlandse partner. Het feit dat verzoekende partij een Nederlands kind heeft erkend, doet hieraan geen afbreuk. Indien verzoekende partij verblijfsrecht wil ontlenen aan het Nederlands kind, dan moet zij de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet vervullen, hetgeen zij niet aantoonde.

Nu verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Nederlandse partner en dat er bijgevolg geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie met deze partner. Evenmin betwist verzoekende partij de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar erkend Nederlands kind.

Verzoekende partij meent evenwel dat, indien zij het grondgebied moet verlaten, artikel 8 EVRM wordt geschonden gelet op het feit dat zij een Nederlands kind erkend heeft. Zij richt zich aldus met haar betoog tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren. (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoekende partij het Nederlands kind erkend heeft, blijkt dat deze erkenning pas vijf jaar na de geboorte van het kind heeft plaatsgevonden en dat één maand na deze erkenning de relatie met de moeder van het kind verbroken werd. Verder blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat een contact tussen vader en kind en financiële steun werd aangetoond. Wat wel blijkt uit het administratief dossier is dat de moeder van het kind verklaarde aan de lokale politie van Lanaken dat verzoekende partij helemaal veranderd is en dat ze te weten is gekomen dat verzoekende partij nog vrouwen heeft gehad waarmee zij kinderen heeft en dat zij deze kinderen naar België wilde meebrengen. Verder heeft de moeder van het kind geen weet van het huidige verblijfsadres van verzoekende partij en stelt ze dat verzoekende partij werkloos is. Al deze elementen wijzen er aldus duidelijk op dat verzoekende partij geen effectief contact heeft met het kind dat zij erkend heeft. Verzoekende partij maakt met haar bloot betoog dat zij haar raadsman opdracht heeft gegeven een verblijfsregeling voor haar kind te bekomen bijgevolg geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar erkend kind en haarzelf, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haar kind en haarzelf die valt onder de

draagwijdte van artikel 8 EVRM en waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden.

Aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen haar kind en haarzelf niet blijkt op het moment van het bestreden bevel, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel rekening had moeten houden of had motiveren omtrent de situatie tussen verzoekende partij en het Nederlands kind.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, in zoverre er wel sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met het kind, quod non in casu, het hier om een eerste toelating gaat. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en haar kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst.

Verzoekende partij toont geen schending van artikel 8 EVRM aan.

2.7. Evenmin toont de verzoekende een schending aan van het zorgvuldigheids-, het fair play-, het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel aan.

2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER